

ЦЪРКОВЕНЪ ВЪСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

ПЛАТНИ ПРИТУРКИ: „Духовна култура“, списание за религия, изкуство и наука, и „Книжици за деца“.

125. Богословския факултетъ
пл. св. Медъля Тукъ

Адресира до Редакцията (Синодална Палата); непомѣстени ржкописи за седмичното издание не се повръщатъ. Всички парични суми да се изпращатъ до Администрацията. Обявления, само предплатени, се печататъ на последните страници. Плаща се: 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за подписъ и за всѣка останала дума по 2 лева. Официалните обявления на църковните учреждения се изпращатъ направо въ Администрацията; частни обявления се приематъ и чрезъ агентитѣ; последните получаватъ 30% отстъпка.

1) За учители и ученици: за година 120 лева (платими на едногодишенъ и въ предплата): 350 лева (за Турция 3 турски лири, а за Америка 2 долари). Всичко, което се отнася до „Църковенъ Вестникъ“ и притурките, да се

СЪДЪРЖАНИЕ:

1. Нужни сж факти. — Хр. П-въ.
2. Оземляване на църквитѣ. — Ив. Василевъ.
3. За църковната общественост. — Ос.
4. Едно тържество въ Софийската духовна семинария. — Б. Б-въ.
5. Животъ и самоубийство. — Свещ. Ив. Ковачевъ.
6. За клира на Еладската църква.
7. Официаленъ отдѣлъ.
8. Бележки и отзиви.
9. Изъ печата.
10. Дописки.
11. Седмиченъ прегледъ на събитията.
12. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
13. Вести изъ науката и живота.
14. Обявления.

Нужни сж факти.

Вестн. „Демократически сговоръ“ (пл. „Славейковъ“) въ броя си отъ 8 т. м. помѣсти редакционна уводна статия подъ заглавие „Пречистете и църквата“. Въ тая статия се изнася като напълно достовѣрно, че комунизъмътъ у насъ се шири не само чрезъ училището и казармата, но още и чрезъ църквата. Ако последното се покаже нѣкому странно и невѣроятнo, редакцията била готова всѣки моментъ да го потвърди съ факти, понеже бившиятъ министъръ г. Р. Маджаровъ съ голѣма вещина билъ проследилъ въпроса за движението на комунизма къмъ селскитѣ маси чрезъ църковните служители — свещеницитѣ, и намѣрилъ, че у насъ — главно въ Софийска, Врачанска и Видинска епархии — имало повече отъ 400 души свещеници комунисти. Като съобщава тоя потресенъ фактъ, редакцията констатирва, че нищо не се правѣло за пречистване на народната ни църква отъ нейните комунизирани служители, че всички — и митрополити, и синодъ, и държава — бездействували, и подканя архиереитѣ, като истински духовни водачи на народа, да помислятъ и върху това.

Безспорно, туй, което съобщава „Демократически сговоръ“, е нѣщо страшно и ужасно. Поставенитѣ да бждатъ стражъ на нашия народъ и да го пазятъ отъ хищници, споредъ твърденето на тоя вестникъ, сж се съюзили съ самитѣ хищници, които открито говорятъ, че целятъ унищожението на духовното стадо. При това, не единъ, не двама, а 400 души, т. е. половината отъ свещеницитѣ на горепоменатитѣ три епархии, били комунизирани и разпространявали комунизъмъ срѣдъ народа.

Но вѣрно ли е това? Възможно ли е такова отстъпление отъ вѣрата, такава измѣна къмъ отечеството — и въ такъвъ размѣръ?

За днешнитѣ смутни апокалиптични времена нѣма нищо невъзможно. Но за хубавото и славно име на светата Българска църква и за честта на нашето духовенство ще кажемъ, че туй нѣщо не е вѣрно. Общеизвестна и неборима историческа истина е, че Българската църква, въ лицето на духовнитѣ водачи, презъ всички вѣкове едничка е пѣзила вѣрата и самобитността на нашия народъ. Безъ църквата българскитѣ народъ отдавна би изчезналъ и би билъ забравенъ. И това, което е той днесъ, дължи го изключително на нея и на нейното духовенство. Нашето свещеничество, тръгнало по стѣпките на църковнитѣ великани отъ миналото, въодушевявано отъ тѣхния идеалъ за предана служба на църква и отечество и за беззаветна къмъ народа обичъ, стигаща до саможертва, всѣки день напредва, издига се духовно и крепне въ съзнанието за своето високо и отговорно пастирско служение. Обединено въ здравъ братственъ съюзъ и сплотено около своето духовно началство, то зорко бди надъ паството си и, когато само отдалечъ види да се приближава вълкъ-хищникъ, повечето пжти преоблеченъ въ овча кожа, надава тревоженъ викъ, за да предупреди стадото. Туй ли будно свещеничество, съ своитѣ твърди религиозни убеждения, високо национално съзнание и любовъ къмъ родината, ще подаде ржка на комуниститѣ, които навсѣкжде се явяватъ въ своя сжщински видъ, безъ най-малко да прикриватъ хищническата си природа? Туй не значи ли нашето духовенство да отрече себе си, да се самоунищожи?

Не. Нашиятъ свещеникъ знае, че нему е строго забранено да бжде членъ на каквато и да

е политическа партия и да взима дейно участие въ нейния животъ. Не единъ случай е, когато епархийски духовни сждилища сж наказвали свещеници, задето сж участвували въ мѣстни събрания и годишни конгреси на нѣкоя отъ нашитѣ политически партии, манифестирали сж по улицитѣ въ нейнитѣ редове, присжтствуваели на партийни банкети и пр. Какъ тогава може тоя свещеникъ, комуто е забранено членството въ партиитѣ на реда, имащи за девизъ благого на отечеството, да стане членъ на една партия на безредието, която цели разрушението на отечествената сграда? Какъ може той да се обяви за комунистъ и да продължава да бжде свещеникъ, когато знае, че комунизъмътъ отъ основа отрича религия, църква и свещенство? Всѣки другъ може да бжде прелъстенъ съ едно или друго нѣщо отъ комуниститѣ. Но свещеникътъ отъ какво може да бжде съблазненъ? За какво е годенъ той въ държавата на комуниститѣ?

У насъ имало 400 души свещеници комунисти. Но къде сж тѣ и кои сж? Епархийскитѣ архиереи и тѣхнитѣ намѣстници, които сж въ постоянненъ контактъ съ енорийскитѣ свещеници, познаватъ последнитѣ отблизу, следятъ дейността имъ, знаятъ тѣхния духъ и настроение, положителни и отрицателни качества, радости и неволи, копнежи и идеали. Никой отъ тѣхъ, обаче, не познава свещеници комунисти. Свещеническиятъ съюзъ въ своята братствена организация обгръща цѣлото наше енорийско духовенство и брой повече отъ 2300 члена свещеници. Неговото управително тѣло, което сжщо бди за дейността и поведението на членоветѣ-братчици, познава всички тѣхъ до единъ, познава ги добре. Но никжде досега то не е срещнало свещеникъ съ комунистически убеждения. Самитѣ енорийски свещеници, които често си даватъ среща на братствени околийски, епархийски и конгресни събрания, отлично се познаватъ единъ други. Никой отъ тѣхъ, обаче, не познава събратъ комунистъ.

Ни върховната църковна власть, значи, ни епархийскитѣ началства, ни гражданскитѣ власти досега не сж открили и посочили нито единъ свещеникъ комунистъ. А в. „Демократ. сгов.“ настоятелно твърди, че такива имало повече отъ 400 души и че на съмнѣващитѣ се въ това редакцията му била готова да представи факти. Е добре, представете факти, дайте доказателства — и то не за 400 души, а само за нѣколко, или поне само за единъ. Защото приказката за грамаденъ брой свещенослужители комунисти, изнесена чрезъ органа на една голѣма политическа партия, която само преди две години управляваше България, щомъ не е подкрепена съ факти, дава съвсемъ лоши резултати — не само уронва престижа на църква и свещеничество, тѣй неоснователно обвинявани въ бездействие, и подравя всѣкакво довѣрие къмъ тѣхъ, но действува твърде развратително и на пастири и на пасоми.

Имайки предвидъ именно това, Св. Синодъ миналата седмица е замолилъ писмено бившия министъръ г. Р. Маджаровъ, отъ когото редакцията на „Демокр. сгов.“ е взела сведенията, да му съобщи имената на 400-тѣхъ свещеници-комунисти. За които при различни случаи той е говорилъ въ Народното събрание, та да може църковната власть, която ще му бжде много благодарна за даденитѣ й сведения, да вземе съответнитѣ мѣрки противъ тѣхъ.

Знае се, че Христовата църква, като божественъ институтъ, по своята природа е света. Но нейнитѣ членове, като хора немощни, поддаващи се на разни съблазни и грѣхове, ако киснатъ въ грѣха и останатъ непоправими, могатъ да я петнятъ. Дългъ повелителенъ има духовната власть да бди за чистотата на всички членове, за светостята на цѣлата църква, за да „нѣма тя — по думитѣ на апостола — петно или порокъ, или нѣщо подобно, но да бжде света и непорочна“. Ония, обаче, които, нагледъ отъ любовъ къмъ самата църква, говорятъ, че тя имала петна и пороци, и настойчиво викатъ за нейното пречистване, длъжни сж въ своитѣ обвинения да изхождатъ винаги отъ достовѣрни факти, а не отъ презумпции и разни неprovedени мълви.

Хр. П-вѣ.

Оземляване на църквитѣ.

Въпросътъ за оземляване на селскитѣ църкви е отдавна откритъ. Не единъ пжтъ Св. Синодъ на нашата Църква е правилъ постѣпки и предъ респективнитѣ власти за озаконяване на това справедливо искане. И до сега, обаче, то не е осжществено.

А знае се, че нашитѣ селски свещеници изнемогватъ въ мизерия. Тѣхното тѣй наречено добавъчно възнаграждение е по-малко отъ заплатата и на най-малкитѣ държавни служители. Трѣбитѣ и различнитѣ такси, които получаватъ, сж толкова скромни и така намалѣли, че тѣ сж право вдигатъ гласъ за подкрепа. Опититѣ за увеличение на възнаграждението имъ не дадоха осезателни резултати. Нѣма и перспективи, че нѣщо ще може да се направи въ това направление. Все по-тежкото положение, въ което изпадатъ държавнитѣ финанси, убива всѣва надежда за такава възможность.

Въ сжщото време върху селския свещеникъ се трупатъ искания едно следъ друго все по-голѣми, все по-настойчиви и, несъмнено, все по-оправдани отъ обществена гледна точка. Моралната разруха, ширеща се по нашата малка земя, плодъ еднакво на партийни домогвания и на материална нищета, иска отъ селския свещеникъ все по-широка културно-просвѣтна и обществена деятелность и все по-голѣми усилия. Той не може да бжде повече само духовенъ служителъ. При това растяще морално разложение на всички обществени срѣди неговата задача се разширява и усложнява. Върху плещитѣ и съзнанието му лѣга все по-здраво единъ много тежкъ товаръ. Той трѣбва да бжде вече еднакво и духовенъ служителъ, и културно-стопански деятель, и живъ примѣръ на трудолюбие и скромность, и олицетворение на истината и морала. Защото само чрезъ тия предпоставки е възможно нравственото превъзпитание на нашия грубо материалистиченъ и обезвѣренъ народъ. Така е.

И затова отъ него се иска и висока култура, и дълбока човѣчность, и голѣма чистота и неуморна работа. Но какво му се дава срещу всичко това — никой не се е замислялъ. Тежка е обществената и религиозна мисия, но още по-тежка е участята, особено днешъ, на нашия селски свещеникъ. Защото отъ него само се иска, а му се подхвърлятъ трохитѣ отъ държавната трапеза. Несъмнено не е истина, че само обезпеченитѣ материално обществени служители могатъ да работятъ, че само тѣхната сигурность за утрешния день може да бжде стимулъ за деятелността имъ. Но

сжщо така не е истина, че и хвърлениятъ въ тежка мизерия общественъ служителъ ще може спокойно да служи на обществото и да работи за неговото морално превъзпитание. Това е толкова по-вѣрно за свещеника, който надъ всичко трѣбва да бжде и благодетель: да утешава униженитѣ и оскърбенигѣ и подпомага беднитѣ и нуждаещигѣ се. Неговиятъ домъ трѣбва да бжде отворенъ за всички.

Грижата, прочее, за нашия свещеникъ трѣбва да цели откъсването му отъ убийственитѣ грижи на ежедневиия животъ, като го подпомогне въ неговитѣ лични усилия да подобри своя битъ и култура, за да може по тоя начинъ по-енергично и по-предано да се отдаде той на възвишеното дѣло, на което по дългъ и съвестъ е повиканъ да служи.

Въ тоя смисълъ повикътъ на Българската църква да се оземлятъ часъ по-скоро поне селскитѣ църкви, така както се оземлиха читалищата, училищата и пр., се явява позече отъ основателенъ.

Парцелитѣ отъ 50 декари, каквито чл. 1, въ свръзка съ чл. 13 отъ Закона за Трудовитѣ Земледѣлски стопанства, предвижда за оземляване на специалиститѣ по земледѣлието, учителитѣ, читалищата и пр., сж достатъчни да подпомогнатъ и църквата и свещеника, който я обслужва. Влагайки труда на своето семейство и своитѣ знания, селскитъ свещеникъ би могълъ да създаде отъ тая църковна земя образцово стопанство за примѣръ и поука на останалитѣ селски стопанства, а за себе си и църквата — постояненъ източникъ на материална подкрепа и духовна радостъ. У насъ често се сочи за примѣръ и подражание културата и предаността къмъ дѣлото на църквата на католическия свещеникъ, но малцина знаятъ, че редко селска католическа църква е лишена отъ имотъ, който свещеникътъ използва еднакво за своитѣ нужди, както и за тия на църквата, въ която служи. Тая обезпеченостъ на католическия свещеникъ го освобождава отъ тегостната грижа за утрешния день и му дава възможностъ да работи повече надъ своята лична култура и да има завиденъ авторитетъ предъ своитѣ пасоми. Тоя примѣръ говорине само за ползата и необходимостта да бждатъ оземлени нашитѣ селски църкви, поне тамъ, кждето още има свободна обществена земя, но и отхвърля по единъ положителенъ начинъ твърдението на мнозина противници на това искане, че тая земя, съ грижитѣ по нея, ще откъсне свещеника отъ неговитѣ прѣки функции. Както оземленитѣ учители, така, още повече, и свещеницитѣ при оземленитѣ църкви ще могатъ да се приближатъ до живота, до радоститѣ и скърбитѣ на своитѣ съселяни, да се сродятъ, така да се каже, съ тѣхния битъ, за да заживѣятъ съ тѣхъ въ една мисълъ и една воля. Като по-културни, тѣхнитѣ стопанства ще станатъ несъмнено въ скоро време живитѣ примѣръ за подражание отъ останалитѣ. Въ обработването на земята не е необходимо прѣко, физическо участие на оземленитѣ, а само непосредственото, интелектуално ръководство. Това положение е логично и то е легнало въ основнитѣ положения на Закона за Т. З. С.

Но дори и свещеникътъ да вложи малко повече грижи презъ времето, когато всички сж въ полето на работа — презъ лѣтото и есенята, когато всѣка умствена работа въ село е запрѣла, за да отстѣпи мѣсто на благодатния полски трудъ, отъ това неговата духовна служба нѣма да загуби въ нищо. Напротивъ, въ останалитѣ годишни времена, когато и неговитѣ пасоми ще сж свободни, радостенъ отъ осигуреното си препитание, той ще може да се отдаде съ по-голямъ жаръ на великото дѣло на духовната обнова на нашия ожеднѣлъ за по-

вече истина и правда народъ. Той не ще бжде гледанъ и съ завистъ, че е седѣлъ на сѣнка презъ жаркитѣ дни на усиления полски трудъ, а съ благоговѣние ще бжде соченъ отъ всички като примѣръ на изпълненъ дългъ: и въ полето на черния но благословенъ трудъ, въ онова на още по-трудното но благодатно нравствено творчество.

Така той ще бжде освободенъ отъ униженитѣ подавания въ натура, които е принуденъ да събира съ такава мъжа и душевна болка отъ кждца на кждца, за да изхрани своето семейство.

Сега повече отъ всѣки другъ пакъ той трѣбва да бжде спасенъ отъ тия унижения. И ако наистина българската държава не може да му помогне съ пари, тогава нека подчертае своята грижа съ исканата скромна жертва. Оземляването на нашитѣ селски църкви нѣма да натегне на фонда за Т. З. С., който съ предстоящитѣ Измѣнения на Закона за Трудовитѣ Земледѣлски стопанства ще бжде разширенъ съ значителни части отъ непричисленитѣ до сега къмъ фонда свободни обществени земи, отъ изключенитѣ отъ горското стопанство обекти и най-вече отъ земитѣ, които ще бждатъ извети отъ прекалено голѣмитѣ училищни и скотовѣдни фондове.

Несъмнено голѣми сж нуждитѣ отъ земя и на останалото неоземлено до сега малоимотно и безимотно население, но обектътъ на църквитѣ ще отнеме толкова малко земя, а съ такива голѣми послѣдствия за сждбата на нашия селски свещеникъ и чрезъ него и за ония на възпитателното въздействие върху нашето село, че би било неоправдано отхвърлянето на това искане на Българската църква: Все пакъ сж необходими нови, настойчиви искания, подкрепени и отъ данни за селищата, въ които ще се иска оземляването на църквитѣ. Тия данни ще подчертаятъ скромния размѣръ на исканата земя и ще улеснятъ ония, които ще се нагърбятъ съ защитата и прокарването на това искане.

А днесъ оземляването на нашитѣ селски църкви представя най-правилното и мъдро разрешение на проблемата за материалното подпомагане на нашия селски свещеникъ и несъмнена предпоставка на редица добри начинания въ нашето село. Защото само чрезъ материалното обезпечение, макаръ и най-скромно, на нашия свещеникъ ще се даде възможностъ да се отдаде съ всички сили и любовъ на своето възвишено дѣло на духовенъ пастиръ — толкова нужно днесъ и толкова желано отъ всички.

Ив. Василевъ.

За църковната общественостъ.

(Гл. „Църк. в.“ бр. 24).

За литургията като общо дѣло. Що е богослужение? Що значи да се служи на Бога? Нуждае ли се Богъ отъ нашето човѣшко служене? За какво е необходимо богослужението? Интересно е, че на всички тия въпроси може да се даде безпогрѣшенъ отговоръ само тогава, когато се замислимъ надъ значението на думата „литургия“. Литургия е грѣцка дума и значи: общо, обществено дѣло. На французки и латински тази дума значи: „рес-публика“. И тѣй, главното богослужение на нашата православна църква се нарича литургия, республика, обществено дѣло. Значи молитвата е дѣло, и непрѣменно обществено. Доколкото човѣкъ се моли въ обществото, въ Св. Църква, до толкова тази молитва е истинска, угодна на Господа, а доколкото молящиятъ се отдѣля отъ църковно-обществената молитва,

отдалечава се отъ благодатно църковно общение и съ това изсушава душата си.

Човѣкъ, който обича себе си и се моли за себе си, не може да разбере нито истинската любовъ къмъ Бога, нито необходимо нужното отношение къмъ хората. Такъвъ човѣкъ органически е неспособенъ да разбира църковния животъ и литургията. „Който не обича брата си, когото вижда, не може да обича Бога, Когото не вижда“ (Иоан. 4:20). Затова, единствената жертва, угодна Богу, това е съкрушениятъ духъ, т. е. не гордиятъ, а любящиятъ духъ.

Въ Църквата всички сж равни предъ престола Божи. Църквата е училище на любовта и на общественото служение и затова само литургическото богослужение е истинско богослужение. По тоя начинъ, молитва безъ църковно дѣло не може да има и не може да се отдѣля молитвата отъ дѣлото, а още по-малко дѣлото да се противопоставя на молитвата. Истинското богослужение е свято обществено дѣло — литургия. Литургията преди всичко трѣбва да се състои въ молитва, трѣбва да предшества всѣко дѣло и да го освещава. А дѣлото може да бжде най-разнообразно и всѣко дѣло може и трѣбва да бжде правено за слава Божия. И енорийскиягъ кооперативъ и енорийската болница, и детскиягъ приютъ, и всичко, що енорийскиягъ съветъ намѣри за нужно да направи. Всички тия учреждения ще бждатъ най-истинско църковно дѣло, най-истинска литургия. Духътъ Христовъ ще освещава цѣлия църковенъ животъ и ще го ржководи.

За църковнитѣ символи и тѣхния смисълъ. Голѣмата видима красота на църковнитѣ символи е общоизвестна. Естетическата страна на богослужението, действава безспорно омиротворяваще върху озлобената и наскърбена човѣшка душа. Но бедата е, че задъ красивата външностъ ние сме забравили нравствения жизненъ смисълъ на църковнитѣ символи. Между това, въ тѣзи символи нѣкога се е включвалъ цѣлиягъ животъ на християнина, сега отъ тѣхъ е останала само естетическата външностъ. Повтарямъ: това е голѣма беда — и затова нашитѣ богомолци идватъ въ храма като чужди, като прости зрители на непонятни движения отъ страна на свещеника или — само като служители на хубаво пѣние. Между това, храмътъ и цѣлата църковностъ е пълна съ животъ и жизненъ смисълъ. Да видимъ що значатъ самитѣ думи, отнасящи се до Църквата и богослужението. *Литургия* значи обществено дѣло, т. е. дѣло на цѣлия животъ на човѣка: и личенъ, и семеенъ, и общественъ. *Дяконъ* значи служителъ при трапезитѣ за своевременно и справедливо раздаване хлѣбъ на нѣмачитѣ. Затова учредили дякони светитѣ апостоли. Затова и сега дяконитѣ трѣбва да служатъ на економическата страна на църковния животъ — кой както умѣе. *Презвитеръ* значи старецъ, съветникъ въ духовно-нравствения животъ, избранъ и посветенъ поради своя, праведенъ животъ за ржководителъ и наставникъ. *Епископътъ* е надзорникъ надъ цѣлия църковенъ животъ баща на своето духовно семейство. Епископътъ и презвитерътъ носятъ и *епитрахиль* и *палица* (набедреникъ). Това значи, че Църквата има свой канонъ на благодатната правда и свой собственъ сждъ, който изхвърля отъ Църквата недостойнитѣ нейни чада (палицата). *Просфората* е приношение. Това е всѣкинедѣлна вноска въ църковната каса или въ хлѣбъ, или въ одежда за беднитѣ, или кой съ каквото е богатъ. Съ тѣзи приношения трѣбва да се пълни църковната каса. Даже самото *кръщение* е символъ — знакъ за встъпване въ църковното общество. Самото получаване на

християнско име е църковно удостовѣрение, необходимо за всѣки християнинъ (единъ видъ членска карта).

По тоя начинъ, въ Църквата всичко, безъ изключение, ни учи какъ да живѣемъ и да участвуваме въ Христовото дѣло, въ Неговата божествена литургия. Ето смисъла на всички църковни символи и сега настана време за тѣхното пълно възстановяване, за тѣхното възвръщане въ живота.

За енорията като църковно-културно-економическа единица. Що е енория? На този въпросъ има нѣколко отговора, съобразно политическигъ вкусове на заинтересованитѣ лица. Нашиятъ възгледъ върху енорията е древно-православенъ. Енорията е църковно-културно-економическа единица. Тукъ всички сж пълноправни членове. И оня, който стои най-високо въ това общество, трѣбва да смѣта себе си за най-малъкъ, и началстващиягъ трѣбва да бжде пръвъ слуга на всички. Затова всички енорийски служби трѣбва да бждатъ изборни. Най-добриятъ трѣбва да принесе себе си въ жертва на общото благо... При тоя възгледъ за енорията, енорийската община ще бжде елементъ и основа на истинско християнската идеална общественостъ, свободна отъ прекланяне предъ какъвто и да било идолъ, а „свещеникъгъ“, духовниятъ баща на тази община, ще бжде за нея изворъ на радостъ и утеха.

Който не работи, да не яде. Прекрасни думи. Тѣ свидетелствуватъ за това, до каква степенъ на духовно процвѣтяване е идвалъ църковния животъ презъ времето на ап. Павла. Тогава всички се трудили за обща полза. Никому и на умъ не идвало да бездѣлничатъ или да живѣе за чужда смѣтка. Тунеядцитѣ били просто отстранявани отъ църковното семейство. Апостолъ Павелъ забранилъ всѣкакво църковно общение съ подобни хора. Така велико е християнството, толкова голѣма е християнската любовъ. И забележете: най-свѣтлия идеалъ, най-добрия примѣръ за истинска комуна на духа (а не на стомаха) ни е дала св. Църква. Този идеалъ не е предъ насъ, а задъ насъ, и който иска да се учи на църковна комуна, нека се поучи отъ ап. Павла и въ книгата на Дѣянията отъ ап. Лука. Друга комуна е невъзможна и само въ такава комуна е възможно правилото — „който не работи, да не яде“...

Трудътъ не може да спори на човѣкъ съ болна съвестъ. Трудътъ на човѣка трѣбва да бжде честенъ, за да бжде успѣшенъ. Но не всѣки трудъ заслужава почитание: ако нѣкой вземе да търкаля празна бѣчва, неговиягъ трудъ ще бжде трудъ на безумецъ. Ако човѣкъгъ се труди само за уредба на танци — това ще бжде подигравка съ труда. Ако човѣкъгъ се труди, за да разруши всичко, що сж създали неговитѣ бащи и дѣди, това ще бжде трудъ на глупецъ. Съ една речъ, само съзидателниятъ, трудътъ въ любовъ и взаимопомощъ, — такъвъ трудъ има право на сжществуване. Всѣки другъ трудъ, трудътъ за взаимоиотрѣбване и разрушение да бжде проклетъ.

За истината въ труда, — за енорийския кооперативъ. Социалиститѣ, които не вѣрватъ въ Бога, казватъ, че човѣкъ въ борбата и насилието може да намѣри за себе си радостъ. Социалиститѣ християни (църковнитѣ общественици) казватъ, че щастието не е въ насилието, а въ мирния общественъ трудъ, въ взаимопомощта, въ кооператива: общъ трудъ за обща полза...

Оправданието на труда не се състои въ мазолитѣ, защото мазоли можемъ да имаме и вследствие на подправяне на фалшиви документи... Значи оправданието е не въ самия трудъ, а въ съграждането на общественото благо чрезъ този трудъ. Оправданието на труда

е въ деятелната любовъ, въ взаимопомощта, или, както сега казватъ, въ производителния кооперативъ. И най-добриятъ типъ на тая кооперативъ — това е енорийскиятъ. Такъвъ единъ кооперативъ ще обедини всички добри хора и ще имъ даде възможностъ да пазятъ плодетъ на своя трудъ само за себе си, безъ да дава възможностъ да бждатъ тѣ експлоатирани отъ когото и да било.

Нашитѣ основни лозунги:

1. Общъ трудъ за обща полза.
2. Економиката е осществена въ живота етика.
3. Отдѣляне на Църквата отъ държавата.
4. Държавата има право на съществуване само въ случай, че обезпечава всестраниното развитие на личността.
5. Енорийскиятъ съветъ се избира възъ основа на четиритѣ граждански свободи: свобода на словото, свобода на съвестта, свобода на съюзитѣ и събранията.
6. За председатели на енорийскитѣ съвети и на съюза на енорийскитѣ съвети се избиратъ миряни, за избѣгване на развитието на клерикализма.

Обязаноститѣ на енорийскитѣ съвети.

1. Грижа за избирание на достойни пастири, за молитвени домове и уставна молитва.
2. Уредба на кооператива (възстановяване на древния диаконатъ).
3. Уредба на всички видове благотворителностъ: домове на трудолюбието, болници и т. н.
4. Грижа за закрепване на семейството и за детското възпитание въ семейството и училището.
5. Уредба на енорийска градина.
6. Уредба на общокултурни учреждения: училища, библиотеки, читални и др.

Ос.

Едно тържество въ Софийската духовна семинария.

На 10 юний, събота, срещу Недѣля на всички Светии, въ църквата на Софийската духовна семинария, следъ свършване на вечернята, биде постриганъ въ монашество абитуриентътъ отъ семинарията Кириль Наумовъ Поповъ, родомъ отъ гр. Охридъ, синъ на гарнизонния свещеникъ въ София о. сакеларий Наумъ Поповъ. Пострижението, като духовно тържество, бѣше оповестено въ ежедневницитѣ, та по тая причина семинарскиятъ храмъ бѣше препълненъ съ богомолци.

Не ще и дума, че подобни събития рѣдко се случаватъ. Та затова тѣхното значение отъ църковно-обществено гледище е голѣмо. Преди всичко голѣмо значение има посоченото събитие за семинарията, защото подчертава, че целитѣ и задачитѣ, които тя, като специално учебно заведение, си поставя, се достигатъ; но не по-малко е значението му и за Църквата изобщо, защото по единъ несъмненъ начинъ то посочва, че нейнитѣ нужди и ценности ясно се съзнаватъ и скъпо се ценятъ отъ тия, които иматъ възможностъ правилно да оиредѣлятъ отношението си къмъ тѣхъ. Фактътъ, че най-силниятъ по успѣхъ абитуриентъ, самоволно, не-принудено се решава да вземе и понесе тежкия кръстъ на Христа, да се отрече отъ духа на міра сега, да се предаде беззаветно на служба на Църквата въ едно време, когато всичко ценно се обезценява, всичко свето се скверни и всичко възвишено се осмива, показва че духътъ, който живѣе още въ Църквата и нейнитѣ учре-

ждения, ще изнесе победоносно борбата, ще се справи съ всички козни и прѣчки, които му се поставятъ отъ вънкашни и вътрешни врагове!

Вечерното богослужение се извърши отъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ г. Стефанъ въ съслужение съ архимандрититѣ о. Иосифъ, протосингелъ на св. Софийска митрополия, и о. Кириль, началникъ на културно-просвѣтното отдѣление при Св. Синодъ, семинарското духовенство, нѣколко градски свещеници, въ туй число и бащата на ученика. На службата присъствуваха синодалнитѣ митрополити Тѣхни Високи Преосвещения св. Видинскиятъ г. Неофитъ, Намѣстникъ Председателъ на Св. Синодъ, св. Неврокопскиятъ г. Макарий и св. Сливенскиятъ г. Иларионъ, Тѣхни Преосвещения епископитѣ Стобийски г. Борисъ и Траянополски г. Антимъ, цѣлата учителска колегия и много близки и роднини на ученицитѣ. Вечерята бѣ отслужена много тържествено. Следъ отпуста, стана пострижението. При мелодичното пѣние на стихирата „Въ обятяхъ Отчихъ“... абитуриентътъ Кириль Поповъ, съгласно чина на пострижението, завитъ въ мантията на стареца си (духовния баща) Негово Преосвещенство св. Стобийския епископъ бѣ въведенъ отъ западната врата въ храма. На три пѣти той се спира при бавното си движение, за да прави поклони, до като дойде до солея и застава предъ Негово Високопреосвещенство св. Софийския митрополитъ, който чакаше на Царскитѣ врата. На застаналия на колѣне бѣха зададени, на славянски, редъ въпроси, на които той скъпо на славянски отговори. Чудно наистина съдържателни и трогателни сж тия мисли, които сж влѣзли въ чина на пострижението! Колко смислено и изразително сж подчертани най-важнитѣ и най-ценнитѣ монашески добродетели и колко дълбокъ анализъ е направенъ на човѣшката душа и нейнитѣ всестрани прояви! Следъ като архиереятъ на три пѣти поиска ножицитѣ отъ колѣничлия предъ него, и последниятъ на три пѣти му ги подава, накрай скъпниятъ биде постриганъ и получи името Наумъ.

Негово Високопреосвещенство се обърна къмъ новопостригания монахъ Наума, къмъ ученицитѣ на семинарията и присъствуващитѣ богомолци съ прочувствено слово, въ което посочи на радостта, която изпитва Църквата при вида на тая силна проява на религиозно настроение и духовна мощъ, показани отъ едно достойно нейно чедо. Той посочи на сждбоноснитѣ дни, които родната църква преживява, на засилилото своитѣ атаки зло, на общия враждебенъ походъ срещу Църквата и Христа и пожела, щото новопострижениятъ братъ Наумъ да намѣри достатъчно сили у себе си, при помощта на Божията благодать, която ще му се даде при светото ржкоположение, за да изпълни високото служение, на което Църквата го зове. Носейки името на одного отъ най-виднитѣ ратници на Св. Климента, — на св. Наума Охридски Чудотворецъ, — да се вдъхнови отъ неговия подвигъ и дейностъ и да продължи достойно неговото дѣло.

На ученицитѣ отъ семинарията Негово Високопреосвещенство обърна вниманието да се проникнатъ дълбоко отъ важноста и значението на служението, за което се приготвяватъ, за да понесе, всѣки на свой редъ, достойно кръста Христа въ служба на родната църква и на скъпата родина. Въ заключение Високопреосвещениятъ владика благодари на Тѣхни Преосвещения за бащинскитѣ грижи и наставления, които сж имали къмъ брата Наума, на бащата на новопострижениа — сакелария Наумъ Поповъ, заради добре изпълнения му дългъ къмъ Църквата, и пожела щото младиятъ инокъ да се издига все по-високо и по-високо

по стълбата на църковната иерархия и да достигне до дно по-висше служение на Църквата и народа ни.

Следъ свършване на обряда, новопостриганиятъ монахъ бѣ поздравенъ отъ Синодалнитѣ Архиепиеи и участвувалото въ службата духовенство и съ процесия се отправи за ректората. Тукъ той бѣ поздравенъ отъ учителитѣ на семинарията, които по редъ сжщо му казаха по нѣколко напжтствени думи и изказаха благопожеланията си.

На другия день — Недѣля — стана ржкоположението на монаха Наума въ първата иерархическа степенъ — иеродяконъ. Службата тоя день се извърши отъ Тѣхни Преосвещенства Стобийския епископъ Борисъ и Траянопольския епископъ Антимъ, въ съслужие съ архимандритъ Кирила, семинарското духовенство и нѣколко градски свещеници. Храмътъ, както и на вечернята, бѣше претълненъ съ богомолци. Предъ иконата на Спасителя съ покрита глава, въ стихаръ и съ легень и кана съ вода въ ржце, дълго време стоя Преподобниятъ монахъ Наума. Звучно и стройно следваше чинътъ на богослужението. Всички съ напрегнато внимание следяха пѣснопѣнията и службата на Архиепиеитѣ и съ нетърпение очакваха момента, когато ще започне таинството. Тоя моментъ най-после дойде. Архимандритъ Кирилъ и двамата дякони излѣзоха отъ олтара и поведоха брата Наума, който въ това време молитвено чакаше предъ иконата на Св. Богородица, къмъ Царскитѣ врата. Съ възгласа „повели Преосвещенѣйши Владико“, тѣ въведоха последния въ светия олтарь и тукъ започна таинството. Извършителната молитва „Божествена благодать, всегда немощная врачующи и оскудѣвающая восполняющи...“ бѣ изслушана отъ всички присжтствующи на колѣне при сладкогласното и тихо пѣние отъ священослужителитѣ на „Господи помилуй“. Едно по едно на благодатно озарения иеродяконъ бѣха дадени ораръ, наржквици и служебникъ при възгласа и отговора „Достоинъ“.

На службата присжтствуваше и Негово Преосвещенство св. Знепольския епископъ Софроний, викари на Софийския митрополитъ.

Следъ свършване на богослужението св. Стобийскиятъ епископъ Борисъ се обърна къмъ духовното си чадо съ назидателно слово, въ което посочи силата на Божиата благодать и връзката, която сжществува между човѣшката дейность и благодатьта. Божиата благодать е, подчерта Преосвещениятъ владика, която слабия прави силенъ, малкия — голѣмъ, немощния — великъ, болния — здравъ и грѣшния — праведенъ. На тая благодать ние ще трѣбва да се надѣваме и отъ нея да чакаме подкрепа и вдѣхновение въ всички моменти на живота си.

Съ многолѣтствие за Царя, Св. Синодъ, православния български народъ, учащитѣ и учащитѣ се въ Соф. духовна семинария и новоржкоположения иеродяконъ Наума завърши тържествената празнична служба и скромното семинарско тържество.

Гоститѣ и богомолцитѣ излѣзоха да се полюбуватъ на хубавия семинарски паркъ и да сподѣлятъ радостята и доволството си отъ виденото, чутото и преживяното.

Б. Б-въ.

Животъ и самоубийство.

Животътъ е върховно благо, дадено отъ Твореца. Животътъ — това е грамаденъ, неизчерпаемъ океанъ на жива дейность, неизчерпаемъ изворъ на красота и най-разнообразни възможности. Той е книга, всѣка страница отъ която, — за онзи, който умѣе да я чете, — е пълна

съ дълбокъ интересъ. Животътъ е безгранична лаборатория на творческа работа, която не спира, нито за секунда. Животътъ е една неоченима ценность. И човѣкъ се ражда, идва въ свѣта съ тази ценность — да я пази и развива, да я цени и съвършенствува, да обича и се наслаждава.

Но ако човѣкъ проследи нашия печатъ, ще изтрѣпне предъ всевъзможнитѣ и отвратителни факти на самоубийство. Самоубийцитѣ, въ голѣмата си часть младежи, кокетничатъ съ своето безумно и некачествено съ нищо решение по-скоро да заровятъ своя животъ въ гроба. Считатъ, че, като прекратятъ живота си, това е голѣмъ героизъмъ. И оставятъ записки: „животътъ нѣма смисълъ“, „нѣма цель въ живота“, „нѣмамъ сили да живѣя“, „не може да се живѣе въ този апашки свѣтъ“. Правятъ „красивъ“ жестъ — предаватъ се въ плячка на червентъ.

Бѣгството отъ боя се смѣта за позоръ, за обществено прещяление. А самоубийството не е ли позорно, малодушно бѣгство отъ боя въ живота?! Другитѣ нека работятъ и се борятъ, нека страдатъ и носятъ тягоститѣ на живота, нека търпятъ негодитѣ на бойното обществено поле. А самоубийцитѣ лѣгатъ въ гроба, простиратъ крака, затварятъ очи и... нито грижа, нито тревоги. Малодушни страхливци, позорни дезертьори! Но тѣ казватъ: какво да се прави, когато не може да се живѣе? Животътъ задушана. Не може свободно да се диша.

Това сж чисти софизми. Когато въ стаята, въ кжщи, въ училище, въ казармата, е задимено, задушно, пълно съ прахъ, какво правятъ? Отварятъ врати, прозорци, тржби. Пускатъ чистъ въздухъ, Просвѣтяватъ. Задушениитѣ изнасятъ вѣнъ. Но никой поради задухата не мѣта вжже на шията си.

Най-после, ако днесъ е задушено, ако тукъ е задимено, то утре или други день ще може свободно да се диша. Облацитѣ ще се разпрѣснатъ. Небето ще се разведри. Слънцето ще грѣйне.

Самоубийцитѣ казватъ още: „Но животътъ, какъвто и да бжде той, нѣма смисълъ. Защо да се живѣе, да се страда? Къмъ какво да се стремимъ?!“

И това е заблуждение, недомислие, извъртане на въпроса. „Човѣче, твоята задача е, не да търсишъ смисъла на свѣта, а да дадешъ на свѣта смисълъ“, бѣ казалъ Заратустра. Въ тоя смисълъ би могло да се отговори на самоубийцитѣ: „Задачата на всѣки човѣкъ е, не да търси смисъла на живота, а да даде на живота смисълъ“.

Има ли смисълъ въ гениалната „Тайна вечеря“ отъ Леонардо да Винчи, „Сикстинската мадона“ на Рафаело, „Мойсей“ отъ М. Анжело, въ философията на Сократа, въ учението на Нютона и Коперника, въ работитѣ на Пастеръ, Мечниковъ въ симфонията на Чайковски, Бетховена, въ откритията на Стефансона, Едисона, Белля, Маркони и мн. др.?!

Струва ми се, да не е нелепо да се задава подобенъ въпросъ. А ако е така, ако тая работа, тия трудове, тия произведения иматъ смисълъ, значи ималъ е смисълъ и животътъ на Рафаеловци, Нютоновци, Стефансоновци, Едисоновци, Марконевици. Тѣ вложили смисълъ въ своя животъ. Намѣрили, видѣли смисъла, и го показали и на другитѣ. А единъ младежъ, единъ юноша, не щете ли, зачерква цѣлия животъ. Обявява го въ банкрутство. Гръмогласно заявява предъ цѣлъ свѣтъ: „Не виждамъ никакъвъ смисълъ въ живота! Не виждамъ цель въ живота!“

А животътъ е глина. Смачкайте я, стжпчете я, нѣма да прилича на нищо. Но изработете отъ нея гърне, ще имате единъ сждъ. Намислете красива фигура, изразете я

въ статуя — вие ще получите ценно произведение на изкуството.

Тръбва да се мисли, да се работи, да се подобрява животътъ. Тогава ще има смисълъ. Тогава и целъ ще има въ живота, красота въ съществуването, радостъ въ битието, готовностъ да се води борба, способностъ да се страда, сили да се побеждава. Животътъ тогава ще заблести съ хиляди цвѣтове, ще запѣе съ хиляди увлекателни гласове. Ще има за какво и защо да се привържете въ живота.

Всички живи примѣри на мъдро творчество и чиста радостъ, които илюстриратъ историята, ясно потвърждаватъ мисълта, че животътъ може да се превърне въ прекрасна градина, където кротката ржка на градинаря-художникъ спокойно ще извае алеитѣ на чудна културностъ и където ще цвѣтятъ ароматнитѣ цвѣта: любовъ, радостъ, миръ, дълготърпение, благостъ, милосърдие, вѣра, кротостъ, въздържание (Гал. 5, 22). Но такава положителна, строителна работа — работа за устройство и уредба на живота въ насъ и около насъ, не се вижда. Ние предявяваме искания къмъ живота и съвсемъ малко съзнаваме своитѣ задължения къмъ него Или често се извиняваме съ тѣзи или онѣзи препятствия.

Отъ какъ свѣтъ свѣтува, човѣчеството твърде малко се е радвало. Хората и народитѣ сж имали и иматъ твърде малко радостъ. Изгубили сж вкусъ къмъ радостта. Не знаятъ що е радостъ. Често нѣматъ и потребность отъ радостъ. Имало е хора, които сж жадували за миръ, за смъртъ. Никога не се радвали, нито смѣяли. Тѣ сж били птици безъ крила, къртици, които се боятъ отъ слънцето.

А животътъ нѣма нужда отъ такива. Тѣ се чувствуватъ безсилни да дадатъ мощна проява на своята духовна ценностъ, защото предъ тѣхния духовенъ взоръ не е разкрита творческата радостъ, която грѣе и затопля душата, когато бжде освѣтена подъ влияние на евангелската свѣтлина.

А животътъ иска да се пѣе дивния химнъ на радостта! Очитѣ на всѣкиго да бждатъ отворени за радостъ и щастие. Всѣки да търси радостъ въ живота. Да носи самъ радостъ на другитѣ. Да търси винаги и въ всичко най-доброто. Да жадува за най-доброто и само за най-доброто. Да се бори за тържеството на най-доброто. Всѣки трѣбва да иска най-доброто отъ другитѣ, а главно самъ да носи най-доброто за другитѣ. Всѣки трѣбва да даде на живота всичко, което има най-добро въ себе си. Тогава и хората ще бждатъ по-добри и на всѣкиго ще бжде по-добре въ живота. Нѣма да има ропотъ къмъ живота и условията.

Пжтя къмъ такава устройство на живота и човѣка ни сочи Евангелието на Сина Божий. Който заживѣе по указанията на Евангелието, животътъ на такъвъ ще се превърне въ священодействие и непрестанно вдъхновено творчество, въ голѣма катедрала, гдето всички хора и всички народи, съ една уста и единъ гласъ ще славятъ Бога, съ една воля, като съ една ржка, денонощно ще извършватъ велика литургия — литургия на обща радостъ за постигната хармония между народитѣ и цѣлото човѣчество.

Свещ. Ив. Шивачевъ.

За клира на Еладската църква.

Въ единъ недавнашенъ брой на „Еклизиа“, органъ на Еладската църква, бѣ помѣстена бележка за престъпността срдѣдъ грѣцкия клиръ възъ основа на статистически данни. Туй провинение на нѣкои недостойни клирици дало поводъ на мнозина да се нахвърлятъ съ проклетия срещу грѣцкото духовенство изобщо. Изтък-

вайки всичката несправедливостъ на такава едно обобщение и заключение, гортинскиятъ и мегалополскиятъ митроп. Поликарпъ пише въ сжщия органъ „Еклизиа“ (отъ 20 май т. г.) статия подъ горното заглавие, въ която, междудруго, изказва следнитѣ ценни мисли:

„Наистина, — пише той, — между хилядитѣ клирици се срещатъ и нѣкои недостойни, както това става въ всѣко ведомство и всѣко време. Имало е въ древно време, има и днесъ, тѣкъ и до края на свѣта ще влизатъ въ църквата, срдѣдъ добритѣ и вѣрнитѣ пастири, и пастири негодни, които сж по-скоро окаяни наемници и предатели, отколкото пастири на църквата. Въ голѣмата кжща на Небесния Домовладика винаги се намиратъ не само златни и сребрени сждове, а и дървени и глинени — едни сж за почетна употреба, а други за долна“ (2 Тим. 2, 20). Но девствено чистата Христова църква не може да бжде опетнена отъ мизерията на отдѣлни единици, както ликътъ апостолски не е билъ опетнен отъ предателството на Иуда, или служението на първитѣ дякони отъ лошата слава на Николая Антиохийски. Наистина, свещениятъ клиръ на Еладската църква не е идеаленъ: има дефекти и, главното, нѣма нужното образование и възпитание, освенъ малкото богослови, свършили свещеническитѣ училища. Но духовенството на Еладската църква е много по-добро отъ това на другитѣ народи и притежава много добродетели, главно, искрено благочестие, което е „полезно за всичко, понеже съдържа обещание за сегашния и за бждещия животъ“ (1 Тим. 4, 8). Повечето отъ нашитѣ священослужители сж женени, иматъ добри и трудолюбиви семейства, обичатъ напредъка, трудятъ се за семейството и паството. Кжщитѣ имъ въ селата сж източникъ на благодеяния, където всички минаващи презъ селото намиратъ истинско гостопримство.

„Грѣцкиятъ священослужителъ е вѣрующъ, има твърди убеждения религиозни и национални и извършва нелицемѣрно священодействията, къмъ които съ усърдие пристѣпя, и, особено, безкръвната жертва на Господа, като редовно предава Божията благодатъ на вѣрующитѣ християни. Грѣцкиятъ клирикъ въ по-голѣмата си частъ, както казахме, нѣма специално образование, за да бжде „готовъ всѣкога да отговаря всѣкому, който иска смѣтка за нашата надежда“ (1 Петр. 3, 15); той има, обаче, любовъ къмъ отечеството и науката, осжда безнравствеността и нечестието. Той остава непоколебимо и неуклонно „привързанъ къмъ Бога и светилището“ (Григор. Назианз. Слов. 20) и нито на лица гледа, нито отстъпя нѣкому духовната си власть, но пази грижливо повѣрения му сждъ на благодатта и свещения залогъ на вѣрата.

„Щастие щѣше да бжде, ако грѣцкиятъ клирикъ имаше, заедно съ вѣрата и добродетелитѣ, и истинско специално образование, абсолютно необходимо всѣкога, защото църквата е школа за правото служение на Бога и нравствеността. Онова, което казвалъ Платонъ за здравата философия, че „винаги, навсѣкжде и за всички тя е богатство — и за управници и за управлявани, и за семейства и за градове“, това най-подхожда да се каже за священството. За нещастие, обаче, по много причини, не бѣ възможно да се създаде такъвъ свещенъ клиръ, какъвто е имало въ старитѣ времена, когато се явявали Златоустовци и Василиевци. Тѣ били служители на църквата, превъзходни въ всичко. Тѣ били чудесно въоржени съ елинска и християнска наука, въ съвмѣстнитѣ разисквания се явявали несразими, въ красноречието блестящи. Всѣка тѣхна беседа била славенъ триумфъ: амвонътъ високо се е издигалъ надъ народа. Следъ като ставали клирици, тѣ не само не събирали

нови богатства, но и предишнитѣ си такива, получени отъ наследство, употребявали за благотворителни дѣла и за нахранване на бедни*.

Следъ като упоменава, че и въ онова време е имало лоши пастири, авторътъ подчертава дълга на църковното управление да работи за приготвяне добри, благочестиви и ревностни служители. „Длъжни сж иерарситѣ — пише авторътъ — да не се поддаватъ на исканията на силнитѣ или на самитѣ избиратели енориаши, когато посочванитѣ отъ тѣхъ кандидати нѣматъ качествата, изисквани отъ канонитѣ. Защото и въ старо време и сега се явяватъ човѣчета негодни и нищожни, търгуващи съ словото Божие, които искатъ свещенически санъ и за които светиятъ олтаръ се явява *златна жертла**.

Завършва статията си гортинскиятъ митрополитъ съ пожелание — нежененитѣ клирици да не се ржкополагатъ млади и, преди да бждатъ ржкоположени, да се подлагатъ на дълго изпитание, като изказва мнение и за жененитѣ клирици — да иматъ тѣ възраст поголѣма отъ тая, която предвиждатъ канонитѣ, понеже не могатъ втори пжтъ да се женятъ.

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окржжно № 3193 отъ 22 май 1933 год. на Св. Синодъ до Епархийскитѣ началства въ Царството: По препоржчване книгата „Анти-Нитче“, т. II, отъ Люб. Казанджиевъ*!

Къмъ № 10516 1931 год.

Ваше Високопреосвещенство,

Въ началото на тая година излѣзе отъ печатъ II-я томъ отъ философския трудъ „Анти-Нитче“ отъ г. Любенъ Казанджиевъ. Тоя втори заключителенъ томъ на „Анти-Нитче“ представлява въ всѣко отношение още по-важно, още по-ценно и още по-актуелно съчинение отъ първия. Тукъ авторътъ е разкритикувалъ не вече отдѣлнитѣ Нитчеви произведения, а неговитѣ крупни философски идеи, като ги е свързалъ съ най-жизненитѣ въпроси на днешното болно време. Паралелно съ изчерпателната критика на тѣзи Нитчеви идеи (като идеята за животинската природа на човѣка, руската бестия, дионисовството, вѣчниятъ възвратъ, волята за власть, преоценката на всички ценности, богоотрицанието и пр.), авторътъ съ голѣма вещина е обрисувалъ Нитче като човѣкъ, като поетъ, психологъ, философъ и „пророкъ“.

Обаче онова, което съставлява истинското достоинство и ценностъ на II-я томъ „Анти-Нитче“, сж главитѣ, въ които авторътъ е разгледалъ *проблемата за морала и проблемата за свърховѣка*. Младиятъ авторъ-философъ разглежда тѣзи проблеми съ такава дълбочина и оригиналностъ, които ще предизвикатъ обширни разисквания на общофилософската мисълъ. Като не влизаме въ подробности на тѣзи всестранно разработени проблеми, трѣбва да се подчертае особена важностъ на критиката, която авторътъ прави върху най-новитѣ морални системи въ Европа — Версайлскиятъ моралъ, *моралътъ на болшевиизма* и на съвременнитѣ европейски „свѣрховѣци“, като Клемансо, Ленинъ, Сталинъ, Жоресъ, Ганди и пр. До сега не само у насъ, но изобщо не сж казани по-силни, по-изобличителни и съкрушителни думи срещу страшната морална проказа, която носи съ себе си болшевиизмътъ. И заедно съ пълното дискредитиране на Нитчевата аморална философия и Нитчевия авторитетъ, дискредитирана

е и болшевишката *ултрааморална* житейска философия, както и авторитетътъ на злия гений на славянството, православнието и човѣчеството, какъто е идеологътъ на болшевишката доктрина и главенъ двигателъ на самата болшевишка революция — Ленинъ.

Св. Синодъ посрѣща цѣлостния трудъ „Анти-Нитче“ като най-радостно знамение и доказателство, че религиозниятъ духъ у новитѣ българи поколѣния не само че не упада, но отбелязва едно мощно възраждане. Най-вече го радва обстоятелството, гдето авторътъ на тая книга не е нито богословъ, нито църковенъ догматикъ, а свободенъ философски писателъ, изхождащъ всецѣло отъ научни и строго философски позиции имащъ за база на своитѣ дирения историческата действителностъ и реалнитѣ прояви и факти на живота. И когато такъвъ единъ писателъ-философъ идва да установи чрезъ редъ нови аргументи и съпоставяния, че въ образа на Христа Спасителя човѣчеството може да види безкрайното надмощие, както надъ Нитчевия „свѣрховѣкъ“, така и надъ всички други „свѣрховѣци“ въ историята, а въ Христовото нравствено учение — най-висшата ценностъ на всечовѣшката духовно-нравствена съкровищница — това показва още единъ пжтъ, какво безсмъртие, какъвъ божественъ дѣлъ сж включени въ религията и истинитѣ, възвестени на човѣшкия родъ отъ Исуса Христа.

Всичкитѣ тия качества на книгата, а сжщо нейниятъ увлекателенъ и образенъ стилъ, пламенното чувство, богатата аргументация, новитѣ мисли въ нея, както и извънредната енергия, която блика отъ всички нейни страници, каратъ Св. Синодъ да благослови това забележително дѣло и да пожелае, щото думитѣ, съ които тя завършва да станатъ часъ по-скоро жива действителностъ, а именно:

„Вѣрата и идеализмътъ сж мѣстили плавини въ миналото. Тѣхната мощъ не е секнала, а е разраствала подъ натиска на безвѣрието и злото. Ще премѣстятъ и тия плавини, които сж натрупани сега върху пжтя на възможация се къмъ доброто и свѣршенството, тоестъ къмъ *Бога*, общочовѣшки духъ“

Имайки предъ видъ всичко гореизложено, Св. Синодъ реши да приканимъ Ваше Високопреосвещенство да препоржчате на подведомственитѣ Вамъ енорийски свещеници и църковни учреждения и настоятелства да набавятъ за библиотекитѣ си и II-я томъ на книгата „Анти-Нитче“ и да сторите възможното отъ своя страна за нейното най-широко разпространение.

Книгата „Анти-Нитче“, т. II, има 527 страници, струва 150 лева и може да се изпише отъ автора и Любенъ Казанджиевъ, булевардъ „Дондуковъ“ № 79, София.

Препоржчваме и се пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинский Неофитъ.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ.

Никаква политика. „Църк. в.“ не прави съ никого политика и всѣкому казва истината открито. Никой, разбира се, нѣма право да убива. Убийството, отъ когото и да е извършено, е осждително. Въ по-миналия брой на вестника, на това сжщото мѣсто, казахме, че дори на междуособици да се дължатъ македонскитѣ убийства, властта не може да бжде нѣма зрителка, а трѣбва да даде всѣкому заслуженото. Съ никого политика не правимъ и никого не искаме да оправдаемъ, но желаемъ да привлѣчемъ вниманието на

ония, които като че ли си затварят очите пред истината, че повечето от убийствата се инспирират от тъмни сили, от неприятели на България, нѣщо, което бѣ изнесено и въ Народното събрание отъ представители на видни партии и което служи отговоръ на тѣзи у насъ, които всичко искатъ да обяснятъ съ междоусобици. Затова въ миналия брой ясно бѣхме казали: „Никой, преди да си даде отговоръ на тия въпроси, не бива да говори за враждуващи страни и лагери, за междоусобици срѣдъ македонцитѣ, особено, следъ като и въ Народното събрание бѣ констатирано, че *убийствата се извършватъ отъ лица подъ чуждо влияние и отъ орджия на чужди интереси*“. И туй последното бѣ главната мисълъ на нашата бележка. А уважаемиятъ сътрудникъ на в. „Миръ“, завеждащъ отдѣла „Прегледъ на печата“, като цитиралъ въ вестника (отъ 14 юний) нашата бележка, тъкмо тоя сжщественъ пасажъ е изпусналъ. А не е отъ малко значение да се знае и изнесе тази истина.

Пакъ за бюджета на просвѣтата. В. „Миръ“ отъ 12 т. м. помѣства на уводно мѣсто доста остра статия противъ изготвения тая година бюджетъ на М-то на народната просвѣта. Авторътъ намира, че при съставянето на тоя бюджетъ се е изхождало не отъ съображения да се постигнатъ нѣкакви високи просвѣтни цели, а отъ желание да се направи икономия отъ 60—70 милиона лева. Тази икономия, казва авторътъ, е направена чисто механически и безъ да се държи смѣтка за голѣмитѣ интереси на просвѣтното ни дѣло. Въ статията се подчертава още, че за такова едно недопустимо отнасяне къмъ просвѣтното дѣло на България наказанието не ще закѣснѣе да се излѣе като грѣмъ върху държава и народъ. Злото ще бжде толкова . . . непоправимо, щото никакви закѣснѣли усилия нѣма да ни спасятъ отъ единъ фаталенъ край.

Този изводъ на известния у насъ публицистъ и общественикъ г. В. Т. Велчевъ, авторъ на предметната статия, ни навежда на твърде тѣжни сжждения. Ние се страхуваме, че съ бюджетната реформа на М-то на просвѣтата наистина ще се нанесе смъртенъ ударъ на просвѣтното ни дѣло. Този страхъ идватъ да оправдаятъ и разпаленитѣ критики, направени въ бюджетарната комисия отъ видни опозиционери, па даже и отъ съпартизани на самия министъръ на народната просвѣта. Следъ тия критики и следъ срещитѣ, които г. министъръ Бояджиевъ има съ представителитѣ на двата учителски съюза, очакваше се отъ нѣкои, че ще последватъ по-значителни корекции въ бюджета, но декларацията на г-на м-ръ председателя, че този бюджетъ е дѣло на кабинета, а не само на просвѣтното м-ство, и, следователно, ще трѣбва да се приеме тъй, както е представенъ, осуети тѣзи очаквания.

Разискванията въ бюджетарната комисия продължаватъ. И следъ декларацията на м-ръ председателя, може би, бюджетътъ ще мине, както е представенъ, и въ тоя си видъ ще бжде препратенъ въ пленума, но ние смѣтаме, че тамъ ще трѣбва въпросътъ да се положи на по-дълбоко и зрѣло обсжждане. Народната, мждрость съветва децата да не си играятъ съ огъня, защото ще направятъ пакостъ. Бюджетната реформа въ просвѣтното ни дѣло е игра съ огънъ. Ето защо, за да се спасятъ малкото придобивки, спечелени въ това дѣло следъ полулѣковенъ трудъ, не бива бюджетътъ на просвѣтата да мине набързо, а въ разискванията по него трѣбва да се вложи най-много умъ и съвестъ.

И турцитѣ противъ чуждитѣ училища. Нашитѣ читатели сж имали не веднѣжъ случай да четатъ въ вестника съобщения за мѣрките, които съсед-

нитѣ намъ държави взематъ за ограничение на прозелитическитѣ домогвания на чуждитѣ пропаганди чрезъ училищата. Въ Гърция, кждето тия пропаганди бѣха се позасилили презъ последнитѣ години, биде постановено съ законъ всички деца отъ грѣцка народностъ да завършватъ основното си образование въ грѣцки училища. А въ Сърбия пристѣпнитѣ на пропагандитѣ отдавна сж отбити, така че тамъ католическиятъ и протестантски позелитизъмъ нѣма никакви успѣхи. Съ по-голѣма свобода тия пропаганди се ползуваха въ Турция, кждето, по силата на извоювани отъ по-отдалеченото минало права, католици и протестанти откриваха съ прозелитична целъ училища, когато и кждето пожелаваха. Въ последно време, обаче, турцитѣ съзрѣли очевидната опасностъ отъ тия училища и започнали да взиматъ строги мѣрки за отслабване влиянието на чужденцитѣ. Между друго, турското правителство е решило да не се признаватъ за напредъ отъ турската държава дипломитѣ, които даватъ чуждитѣ училища и университети. Целта на тази мѣрка била да се униожатъ всички нетурски училища и особено заподозрѣнитѣ въ религиозни тенденции.

Ние сме изтъквали не веднѣжъ, че всички чужди училища на Балканитѣ и, по частно, въ България, иматъ въ основата си религиозни тенденции. Издържани съ срѣдства отъ чужди правителства и отъ фондоветѣ за пропаганда на католици и протестанти, тия училища целятъ главно чрезъ вѣрска пропаганда да отчуждатъ своитѣ питомци отъ всичко родно и чрезъ насаждане любовъ къмъ чуждата култура да ги направятъ орджия на завоевателнитѣ стремежи на западноевропейскитѣ държави. Тази целъ преследватъ чужденцитѣ и въ Турция и у насъ. Но ето, турцитѣ се стреснаха и съ строги мѣрки ще отбиятъ атакитѣ на пропагандаторитѣ. Решили сж хората да бранятъ своето отечество отъ всѣкакви пакости, отдето и да идватъ тѣ. А какво вършимъ ние! Заслѣпени отъ партизански ежби и грубъ егѣнизъмъ, намъ не ни остава време да се огледаме наоколо и да съзремъ опасността, която ни готвятъ разни звани и незвани чужденци чрезъ своитѣ училища, които, вмѣсто да намаляватъ, постоянно се увеличаватъ.

Нека поне въ тоя случай да се освободимъ отъ опасния духъ на поражение. Никой нѣма да ни е сърди затова, че искаме да пазимъ себе си отъ чужди домогвания, както не се сърдятъ и на турцитѣ, задето пазятъ държавата си и народа.

ИЗЪ ПЕЧАТА.

Б. у. с. не признава светостъта на св. св. Кирилъ и Методия.

„Вѣрни на своята атеистична и противонародна природа, социалистическитѣ господари въ Б. у. с. и тая година не посветиха уводна статия на св. св. Кирилъ и Методий въ „Съзнание“. Зеръ, има ли по-голѣми и по-заслужили хора въ България отъ Ив. Пастуховъ и Д. Негенцова, водачитѣ на „класосъзнателното учителство?“ И защо ще тачатъ тѣ такива „чернопапци и мракѣбѣници“, които сж посветили живота си на служба при Бога, тоя „опиумъ за народитѣ“? Какъ ще признаятъ тѣхната апостолска мисия и тѣхната святостъ, когато тия качества на св. св. Братя сж опредѣлени не отъ нѣкой „наученъ конгресъ на историци“, напр., като Пастуховци, не и отъ нѣкой вселенски съборъ, а само отъ „варварскитѣ“ славянски племена, задушили всички следи на старата цвѣтуща елино-римска култура, диваци, на

които Пастуховци не признаватъ и не предвиждатъ никаква роля въ културната история на човѣчеството. Най-после, може ли българинъ да се издигне въ святостъ? — Това могатъ само еврейтъ Марксъ, Енгелсъ, Ласалъ, Цеткинъ, Браунъ и пр. богове на Пастуховци и Негенцовци!

Ето защо редакторътъ на в. „Съзнание“ не е написалъ нито редъ за св. св. Братя, не е споменалъ нито името имъ въ брой 51 отъ 25. V. 1933 г., но съ радостта на „борецъ срещу Църквата“ и „нейнитѣ лицемерни слуги“, той е помѣстилъ въ тоя брой две статийки, въ които е подчертано величието на *културното дѣло*, извършено отъ св. равноапостоли, но *умишлено сж озаглавени*: първата „Кирилъ и Методий“ отъ П. Братковъ, втората „24 май“, отъ В. Добревъ. И двамата ценятъ писмеността, защото съ нея проглеждатъ и слѣпцитѣ, но и двамата нито съ една сричка не оценяватъ и не споменаватъ за *християнския мирогледъ, за християнския монашески животъ и християнската мисия* на св. Братя отъ рождение до гробъ! И двамата гледатъ колкото къртицата: *чувствуватъ* топлината на слънцето, изтѣгатъ се подъ лжчитѣ на святия духъ, *но не виждатъ самото слънце — духътъ на Христа, който вдъхнови св. св. Кирилъ и Методия да се отречатъ отъ всичко свѣтско*, да се загрижатъ и потрудятъ за *превеждане словото Божие на родния славянски езикъ и отъ тукъ да се вдъхновятъ за подвига на откривателството на славянобългарската азбука!* Ослѣпенитѣ отъ марксизма и атеизма учители не могатъ да оценятъ *подвига на скитниците апостоли Христови*, макаръ че тъкмо съ *разнасянето на словото се разнесе и писмеността*; иначе азбуката не би се запазила, не би преминала като електрически токъ презъ съзнанието на милиони.

Именно тоя подвигъ на равноапостолитѣ ги издига до светци, но това могатъ да признаятъ, да тачатъ само *българскитѣ учители българи*, не и поеврейченитѣ социалисти!“

(в. „Народенъ учитель“ бр. 15).

Дописки.

Синодалнитѣ архиереи въ Пловдивската семинария.

На 5-й того, връщайки се отъ Бачковския манастиръ Намѣстникъ-Председателътъ на Св. Синодъ, Негово Високопреосвещенство Св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, синодалнитѣ архиереи Тѣхни Високи Преосвещенства св. Неврокопския митрополитъ г. Макарий и св. Сливенския митрополитъ г. Иларионъ и Негово Преосвещенство св. Стобийския епископъ г. Борисъ, секретаръ на Св. Синодъ, се отбиха въ Пловдивъ и посетиха семинарията. Високитѣ гости пристигнаха въ семинарията въ 11 часа и половина пр. об., посрещнати при входа на семинарията отъ Преосвещения Ректоръ св. Смоленский епископъ г. Евлогий, отъ цѣлата учителска колегия и ученицитѣ, наредени въ шпалиръ. Веднага следъ пристигането, всички влѣзоха въ семинарския параклисъ, кждето се отслужи краткъ молебенъ. Въ края на молебена Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ произнесе прочувствена речъ, отъ всѣка дума на която лѣхаше задушевностъ и топло бащинско чувство. Въ речта си Негово Високопреосвещенство, като описа днешното тежко положение на българския народъ, и всички ония

изпитания, на които сж подхвърлени вѣрата и морала, подчерта, че спасението на българския народъ е въ неговия първоинститутъ — Църквата. Отбеляза и отрадния фактъ, че настъпва вече едно опомване, едно осъзнаване — мнозина, черпейки поука отъ историята, търсятъ изходъ чрезъ Църквата. Той прикани ученицитѣ заради спасението на нашия народъ, като излѣзатъ отъ семинарията, отъ тоя свещенъ разсадникъ, кждето добиватъ достатѣчна подготовка, да влѣзатъ въ редоветѣ на църковнитѣ пастири, да отидатъ между народа и да го просвѣтятъ съ истинитѣ на християнството. Църквата и днесъ трѣбва да отговори на назначението си, както въ миналото е отговаряла, и питомцитѣ на семинариитѣ трѣбва да бждатъ първи, които да се притекатъ въ служба на нея и на народа ни. Въ края на речта си Негово Високопреосвещенство благослови ученицитѣ.

Преосвещения Ректоръ отговори съ нѣколко сърдечни думи, съ които изказа радостта и признателността на учители и ученици за високата честь, която Тѣхни Високи Преосвещенства направиха на семинарията съ своето посещение.

Гоститѣ останаха на обѣдъ въ семинарията. На обѣда бѣ поканенъ и присѣтствува и Негово Високопреосвещенство св. Пловдивския митрополитъ г. Максимъ, заедно съ протосингела на митрополията, Негово Високопреподобие архим. Климентъ.

На трѣгване — 4 ч. сл. об. — гоститѣ пожелаха да видятъ абитуриентитѣ. Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, благославяйки ги отъ името на Св. Синодъ и пожелавайки имъ блестящъ успѣхъ, припомни имъ, че тѣ сж призвани да служатъ на Църквата и да запазятъ култивирания въ тѣхъ идеализъмъ.

Съ своето посещение синодалнитѣ архиереи внесоха въ семинарията искрена радостъ, която ученицитѣ манифестираха при изпращането имъ. И учители и ученици почувствуваха бащинскитѣ грижи на върховнитѣ църковни водачи, благодарение на които благожеланията на Св. Синодъ, изказани чрезъ Негово Високопреосвещенство св. Видинския митрополитъ г. Неофитъ, ще се осществятъ. Това посещение донесе едно поощрение въ работата и на учители и на ученици.

Пловдивъ, 8 юний 1933 г.

Г. Тодоровъ.

СЕДМИЧЕНЪ ПРЕГЛЕДЪ НА СЪБИТИЯТА.

Народното събрание продължи разискванията си по бюджетопроекта. Най-оживени разисквания станаха въ бюджетарната комисия при разглеждане съкращенията въ бюджетопроекта за Народното просвѣщение.

Границата съ Югославия е открита за работа въ двувластнитѣ имоти.

Предварителни разговори сж станали въ Парижъ съ френскитѣ банки-кредитори и българскитѣ делегати по облекченията за плащане дълговетѣ.

Пристигна новоназначениятъ австрийски пълномощенъ м-ръ Форъ Екхардъ.

Итало-югославянскитѣ отношения отново сж влошени. Станали сж противоиталиански демонстрации въ адриатическитѣ градове на Югославия.

Състоя се въ Бѣлградъ конференцията на инженеритѣ отъ славянскитѣ страни.

Въ Гърция се извърши покушение срещу Венизелосъ и съпругата му. Арестуваха се атентаторитѣ, шефа на тайната полиция и полицаи.

Въ Австрия правителството взема строги мърки срещу хитлеристи и комунисти. Полицията ще бжде подчинена на военни.

Четирестранният пакт между Италия, Франция, Англия и Германия се подписа. Той е въ духа на О. Н. и е за избѣгване войны. М. съглашение е приело пакта, като е увѣрено отъ Франция, че нѣма да се прибѣгва до ревизия на мирнитѣ договори. Полша, обаче, е враждебна на пакта.

Американското правителство е поканило държавнитѣ длѣжници да издѣлжатъ дълговетѣ си отъ войната. Франция нѣма да плати. Сжщото се готви да стори и Англия. Това е смутило тия държави.

Въ Английската столица пристигнаха отъ цѣлия свѣтъ делегации за свѣтовната стопанска конференция, която кралятъ откри на която възлага надеждата да намѣри срѣдства за превъзможване стопанската криза. Делегациитѣ сж почнали своитѣ изявления.

Международната конференция по разоржаването е предъ отлагане Нови мжчнотии се срѣщатъ по гаранциитѣ за невѣоржаване и нападение. По тия спорове се съвещаватъ Франция, Америка и Англия.

Международната конференция на дружествата за Общ. на Народитѣ се закри. Между Ромъния и България е постигнато разбирателство по малцинствата. Порицана е Германия по преследване на евреитѣ.

Въ Русия продължава гладътъ. Въ Полша и Бесарабия сж избѣгали много руси. Япония отново трупта войски на сибирската граница.

на българскитѣ царе. Този ликъ е издрасканъ отъ подписитѣ на невѣжи посетители, пѣкъ и времето е удавило своя отпечатъкъ.

Понеже Народниятъ Музей, въ чиито грижи се намиратъ старинитѣ, нѣма срѣдства да запази този исторически паметникъ, Н. В. Царьтъ е наредилъ закрепяването на тая фреска, както и на нѣкои други паметници въ монаста, да стане отъ неговитѣ лични срѣдства подъ ржководството на Музея.

Изъ Университета. Професорското тѣло е избрало за ректоръ на Държавния университетъ презъ идната 1933/934 учебна година г-нъ проф. д-ръ Л. Диковъ.

За деканъ на Богословския факултетъ е избранъ протоиерей проф. Ив. Гошевъ, а за членове на Академическия съветъ деканътъ, продеканътъ г. проф. Г. Ст. Пашевъ, протопрезвитеръ проф. д-ръ Ст. Цанковъ и г. проф. Ив. Сиѣгаровъ.

Пострижение въ монашество. На 10 т. м. въ църквата „Св. Иванъ Рилски“ при Софийската духовна семинария бѣ постриганъ въ монашество, а на 11 с. м. бѣ ржкоположенъ въ иеродяконски чинъ абитуриентътъ на сжщата семинария Поповъ Кирилъ Наумовъ, който получи клирическо име Наумъ. На друго мѣсто печатаме подробности по това пострижение и ржкоположение.

Учредителенъ конгресъ на земледѣлскитѣ кооперативни деятели. Св. Синодъ е разрешилъ петдневенъ отпускъ на ония свещеници-делегати, които биха взели участие въ учредителния конгресъ на сдружението на земледѣлскитѣ кооперативни деятели, който се свиква въ София на 23 т. м.

II. Въ чужбина.

Цариградската църква. Гръцкитѣ вестници съобщаватъ, че турското правителство било решило да установи положението на Цариградската църква и на шефоветѣ на другитѣ религиозни малцинства въ Турция. Ще се поиска отъ турското велико народно събрание въ Анкара пълномощие за това, защото така повелява статуквото за отдѣлянето на религията отъ държавата. Предвижда се да се премахнатъ онѣзи привилегии на религиознитѣ общини, останали сега отъ миналото, и ще имъ се забрани да се мѣсятъ въ свѣтовни работи, макаръ Цариградската църква съ постановленията на Лозанския миренъ договоръ да е ограничена въ своитѣ чисто религиозни обязанности. Споредъ цариградския в. „Миллиетъ“, и Цариградската църква ще бжде поставена подъ държавенъ контролъ. В. „Акшамъ“ се уведомява, че правителството щѣло да се бърка въ избора на патриарха за напредъ и щѣло да увеличи своето внимание надъ онова, което се вършило отъ цариградската патриаршия.

— Споредъ в. „Пантеносъ“ (бр. 20 отъ 1933 г.) 160-тѣ души посетители на ориента отъ Англия, следъ като посетили Атина, придружени и отъ г. Аливизатосъ, професоръ въ атинския богословски факултетъ, посетили въ Цариградъ и цариградската гръцка патриаршия, дето се черкували въ катедралата на тази патриаршия. Следъ отпуста на литургията билъ устроенъ приемъ на чужденцитѣ въ патриаршеската зала, кждето епископъ Луисъ приветствувалъ съ отбрани думи цариградския патриархъ Фотий II. Английскитѣ клирици благодариха на патриарха за направения имъ приемъ, заявявайки, че били счели за свой поведителенъ дългъ преди да отидатъ въ гр. Иерусалимъ да посетятъ центъра на православието и да представятъ своитѣ почитания и уважения на цариградския патриархъ. Цариградскиятъ патриархъ изказалъ своето задо-

I. У насъ.

Намѣстникъ Председаталтъ на Св Синодъ при министра на Правосъддието. На 14. т. м. Негово Високопреосвещенство св. Видинскиятъ митрополитъ г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ, посети въ министерството министра на Правосъддието г. Юр. Качаковъ.

Синодалнитѣ митрополити въ Софийската духовна семинария. Миналия вторникъ, на 13. т. м., Тѣхни Високи Преосвещенства Синодалнитѣ митрополити посетиха тукашната Духовна семинария, дето сж присѣтствували на зрѣлостнитѣ изпити по История на християнската църква и История на Българската църква.

Браницкиятъ епископъ въ София. На 9 т. м. пристигна въ столицата по служебна работа Негово Преосвещенство св. Браницкиятъ епископъ г. Максимъ, който на 13 с. м. си отпътува обратно за гр. Ловечъ.

Н. В. Царьтъ се грижи за старинитѣ. При последното си посещение на Бачковския манастиръ презъ време на Великденскитѣ празници, Негово Величество Царьтъ е констатиралъ, че нѣкои отъ стариннитѣ паметници въ този манастиръ се намиратъ въ лошо състояние и могатъ съвършено да бждатъ унищожени, какъвто е случаятъ съ образа на царъ Иванъ Александъръ отъ XIV в., който е единъ отъ малкото ликове

волство отъ приветствието на англиканскитѣ клирици, изразявайки радостта на Цариградската църква, която приема посещенията на висши клирици на Англиканската църква, съ която православната църква била свързана съ приятелски и любовни връзки.

Еладската църква. Споредъ съобщенията на гръцкитѣ вестници, въ Гърция борбитѣ на старокалендарцитѣ за възстановяване на стария календаръ въ страната отъ страна на църковнитѣ управници още не сж престанали. Старокалендарскиятъ съюзъ, който има свои клонове и въ провинцията, развива усилена дейностъ въ това отношение и постоянно подхранва въ срѣдъ съмишленицитѣ си твърдата надежда, че въ края на краищата църква и държава ще се принудятъ да възстановятъ премахнатиятъ старъ календаръ въ Гърция. Сега гръцкитѣ вестници съобщаватъ, че на 3. VI. т. г., когато се пада празника Св. Константинъ и Елена, въ с. Мезани, кардицка околия, Тесалия, станало кърваво сбиване между старо и новокалендарци въ селото, презъ време на което имало единъ убитъ и двама тежко ранени. Схватката станала, защото старокалендарцитѣ много демонстративно празнували празника си. Редътъ можалъ да се възстанови само, следъ като пристигнала полиция отъ околнитѣ села. Това тжжно събитие е предизвикало на ново голѣмъ шумъ въ гръцкия печатъ, който не престава да пише и изтъква, че на календарния въпросъ трѣбва да се тури вече край, за да се премахне и тази прѣчка, която създава дѣлежъ и разправи въ страната. Това се налага, казватъ вестницитѣ, отъ нуждата да настжи пълень миръ и спокойствие въ Гърция.

По тоя поводъ Св. Синодъ билъ отправилъ впоследствъ до министра на просвѣщението и изповѣданията едно обстойно изложение по календарния въпросъ, съ което го подканя да се занимае съ въпроса и немедленно да издаде решение по него, като му заявява на края, че, ако правителството продължи по-нататкъ да държи този въпросъ висящъ и неразрешенъ, църквата въ Гърция щѣла да пристжи къмъ извънредно свичване на иерархията си на извънреденъ съборъ, за да протестира живо и енергично за това бавене и не разрешаване на този важенъ въпросъ, който съ неразрешаването си до сега струвалъ кърви и разправи на страната и на народа.

ВЕСТИ ИЗЪ НАУКАТА И ЖИВОТА.

Възвание на американскитѣ писатели.

Никои днесъ нѣма пълно довѣрие въ държавницитѣ и дипломатитѣ, защото тѣ едно говорятъ, а съсемъ друго вършатъ. Постоянно говорятъ за миръ, а непрекъснато се готвятъ за война, която всѣки моментъ може да избухне и наново да залѣе свѣта съ кърви. Имайки това предвидъ, голѣма група американски писатели, въ това число Шервудъ Андерсонъ, Теодоръ Дрейзеръ, Еитонъ Синклеръ, тия дни излѣзли съ възвание за борба съ призрака на войната,

„Войната — казватъ тѣ въ възванието си — винаги възможна, никога не е била тъй ужасяваща близка, както сега. Дори въ нашата страна хората приказватъ за война, като смѣтатъ, че тя ще възстанови предишното благосъстояние, а войната при сегашнатѣ условия означава край на цѣлата цивилизация. Запазването на мира зависи отъ политическитѣ дейци и отъ дипломатитѣ. Това повече не може да се търпи. Дошло е време, когато ние трѣбва да действуваме сами или покорно да очакваме своята гибель“.

ВЕСКА АНТОНОВА

питомка на сиропиталище „Милосърдие“, Кюстендилъ,

и

ДИМИТЪРЪ АТ. ТОПЛИЙСКИ

сгодени на „Св. Духъ“

Кюстендилъ.

София.

Обявление № 18.

Църковното настоятелство при храма „св. Троица“ въ с. Геренъ — Ески Джумайско, обявява, че енорията, състояща се отъ селата: Геренъ 165 кжци и с. Мошино 63 християнски кжци, е вакантна.

Кандидатътъ трѣбва да има завършено въ духовна семинария образование, въ краенъ случай ще се предпочита съ свещеническо. Кандидатътъ трѣбва да се яви въ храма на пѣние и проповѣдь.

Срокътъ за подаване документитѣ си въ св. Варненска и Преславска митрополия е едномѣсеченъ отъ напечатване настоящето.

с. Геренъ, Ески-Джумайско, 1. VI. 1933 год.

Отъ настоятелството.

1—134—1

Обявление № 22.

Мусибейското църковно настоятелство при храма „Св. Николай“ обявява на интересуващитѣ се, че на 18-й юний 1933 година отъ 2—4 часа следъ обѣдъ въ училищното помѣщение ще се произведе търгъ, чрезъ явно натдаване за използване на следнитѣ находящи се въ село Мусибей църковни ливади:

1. Ливада въ мѣстността подъ селото отъ пространство 38 декара.

2. Ливада въ мѣстността подъ селото отъ 7.6 декари. Първоначалната цена по 100 лева на декаръ.

Залогъ за участие въ търга се иска 10%, съгласно чл. 125 отъ Закона за бюджетно-отчетността и предприятията е задължителенъ за Г. Г. конкурентитѣ.

Поемнитѣ условия могатъ да се виждатъ всѣки присѣственъ день въ училищното помѣщение. Ако търга не стане на опредѣлената дата, ще се произведе на 25 юний т. г. въ сжщото време и мѣсто.

с. Мусибей, 31 май, 1933 год.

Отъ настоятелството.

3—273—1

Камбани-църковни, училищни, свѣщници

първокачествени, замѣна, преливане на спукани.

При намалени цени

отнесете се до първостепеннитѣ дипломирани камбанолѣяри

Братя Алексиеви.

ул. „Хубава Грозданка“ № 4 София 9.

1—323—1